

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (II.rendű alperes címe/a.) felperesnek a ... Ügyvédi Iroda által képviselt) I. rendű és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe/a. II. 24.) II. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 9. napján kelt 5.G.44.270/2015/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá leletezés terhe mellett rójon le 48.000 (Negyvennyolcezer) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság felperes eredeti és módosított keresetét - melyekben készfizető kezesként kérte a II. rendű alperes adós és az I. rendű alperes hitelező között 2007. december 3. napján létrejött deviza alapú lakásvásárlási kölcsönszerződés VIII.9. pontja, továbbá zálogkötelezettként a kölcsönszerződésből eredő tartozás biztosítására létrejött, önálló jelzálogjogot alapító szerződés 6., 9. és 10. pontja vitatott rendelkezései tisztességtelenség miatti semmissége megállapítását az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése, valamint a 18/1999. Korm. rendelet (Rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjai alapján, a II. rendű alperes mindezek tűrésére kötelezését - 2017. február 9. napján kelt 5.G.44.270/2015/16. számú ítéletével elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 12.700 forint perköltséget, valamint leletezés terhével rójon le 36.000 forint illetéket. Határozata indokolásában rögzítette, nem volt vitás, hogy a szerződések fogyasztási kölcsönszerződések és a keresettel vitatott rendelkezések általános szerződési feltételeknek minősülnek. Nem osztotta az I. rendű alperes permegszüntetési kérelmét,

kifejtve, hogy a támadott kikötések érvénytelensége a felek közötti elszámolást nem érinti, így az érvénytelenség önmagában kért megállapítása a 2014. évi XL. törvény (DH2. tv.) 37. §-a alapján nem volt kizárt.

A zálogszerződés 6. pontjának tisztességtelensége - melyet felperes azon az alapon állított, hogy nem kötelezi az I. rendű alperest elszámolásra és a biztosítási összeg felhasználhatóságát nem köti az adóssal szemben fennálló lejárt kötelezettséghez, így tartozás hiányában is lehetővé teszi a biztosítási összeg elvonását az adóstól - vizsgálata körében kifejtette, hogy a jelzálogjog biztosítéki jellegéből, abból kell kiindulni, a zálogjog célja az, hogy a zálogjogosult követelésének behajtását lehetővé tegye, ahhoz fedezetet biztosítson. A jelzálog esetén a Ptk. 261. § (1) bekezdése szerint a zálogtárgy a zálogkötelezett birtokában marad, aki köteles annak épségét megőrizni; a Ptk. 260. § (2) bekezdése szerint a zálogtárgy károsodása esetén a zálogjogosult új zálogtárgyat vagy az értékcsökkenésnek megfelelő további fedezetet követelhet, a Ptk. 260. § (3) bekezdése szerint a zálogtárgy elpusztulásának, illetőleg értékcsökkenésének pótlására szolgáló biztosítási összeg a zálogtárgy helyébe lép, illetőleg a zálogfedezet kiegészítésére szolgál. Ezen jogszabályi rendelkezések figyelembevételével az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy a Ptk. 260. § (3) bekezdésének megfelelő a zálogszerződés 6. pontjának azon rendelkezése, mely szerint a zálogtárgy helyébe lép a biztosítási összeg, utóbbira vonatkozóan az I. rendű alperesnek nincs elszámolási kötelezettsége a felperes felé és nincs összefüggésben az adós tartozásával sem. A vitatott rendelkezés összhangban van a zálogjog céljával és a zálogjogra vonatkozó Ptk. szabályokkal, ezért nem tekinthető tisztességtelennek.

A zálogszerződés 9. pontjának tisztességtelensége - melyet felperes azon az alapon állított, hogy abból nem állapítható meg, a bank mit tekint kedvezőtlen vagyoni változásnak - vizsgálata körében kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 261. § (2) bekezdése szerint a zálogjogosult kérheti a zálogtárgy helyreállítását vagy a veszélyeztetés mértékének megfelelő biztosíték adását, amennyiben a zálogtárgy állagának romlása a követelés kielégítését veszélyezteti. Az a körülmény, hogy a szerződés nem határozza meg pontosan, milyen mértékű állagromlást kell jelezni, nem teremt az I. rendű alperes számára indokolatlan előnyt, a zálogszerződésben rögzített az ingatlan értéke, az azt befolyásoló állagromlást a felperes a Ptk. 4. § (1) és (2) bekezdései szerint az adott helyzetben elvárható módon, a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megfelelően köteles jelezni. A fedezet értékelése során a bank nem járhat el önkényesen, be kell tartania a 40/2016. (X.11.) MNB rendelet előírásait, illetőleg a felügyeleti szerv által jóváhagyott fedezetértékelési szabályzatát.

A zálogszerződés 10. pontjának azon rendelkezése, hogy a zálogkötelezettek kötelesek határidőre befizetni minden, az ingatlan vonatkozásában felmerülő adót, köztartozást, illetve egyéb díjat, összhangban van a Ptk. 261. § (1) bekezdése szerinti azon zálogkötelezettre vonatkozó előírással, hogy köteles a zálogtárgy épségét megőrizni.

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy a zálogszerződés vitatott rendelkezései a Rendelet 1. § (1) bekezdés a) és b) pontjai szerinti egyoldalú hatalmasságot nem teremtenek az I. rendű alperes számára, ezért a tisztességtelenségük nem állapítható meg.

A kölcsönszerződés VIII.9. pontja vonatkozásában kifejtette, a szerződés megtámadására a sérelmet szenvedett fél jogosult, a felperes a kölcsönszerződésben félként nem szerepel, így annak érvénytelensége megállapítását nem kérheti, zálogkötelezettként, illetve készfizető kezesként egy ellene induló marasztalási perben vagy végrehajtási perben védekezőként hivatkozhatna a kölcsönszerződés érvénytelenségére, ugyanakkor a bíróság megállapíthatja, hogy a kölcsönszerződés támadott pontja tisztességtelennek nem tekinthető. A vitatott VIII.9. pont - mely szerint a kölcsön és járulékai mindenkor összegének megállapítása szempontjából a bank üzleti könyvei az irányadóak, kivéve, ha azok bizonyíthatóan tévesek - a tartozás tanúsításának módjára, nem pedig annak összegének meghatározására irányul, továbbá nem jogosítja az I. rendű alperest az adósi teljesítés szerződésszerűségének a megítélésére, így a Rendelet 1. § (1) bekezdése a) és b)

pontjaira történő felperesi hivatkozás alaptalan. Nem osztotta az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher megfordítására vonatkozó felperesi érvelést sem, hivatkozva a közjegyzői okiratokra, illetve a záradékolásra vonatkozó szabályozásra. Ezzel kapcsolatban kifejtette, ha a felek közjegyzői okiratba foglaltan kötnek kölcsönszerződést és abban részletezik az átvett összeg visszafizetésének módját és határidejét, valamint, ha az egyéb tartalmi és alaki követelményeknek is megfelel, az okirat végrehajtási záradékkal látható el. Amennyiben a végrehajtás feltételének bekövetkezése nem köthető konkrét határnaphoz vagy meghatározott határidő elteltéhez, úgy a feltétel bekövetkezését külön közokiratnak kell tartalmaznia, ekként minősül a tartozást lejárttá tevő banki felmondás, melyet ugyancsak közjegyzői okiratba kell foglalni. A közjegyzői okirat záradékolásánál a bíróság kizárólag azt jogosult, illetőleg köteles vizsgálni, hogy az okirat alakilag és tartalmilag megfelel-e az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 13. §-ában és 21. §-ában előírtaknak. A végrehajthatóságnak nem feltétele az adós tartozása összegének vizsgálata, ezért a kölcsönszerződés VIII.9. pontja a végrehajthatóság elrendelése szempontjából felperes számára hátránnyal nem jár, a felek e körbeni megállapodása nélkül is záradékolható a közjegyzői okirat, a közvetlen végrehajthatóság a közjegyzői okiratba foglalás tényén alapul. A közjegyzői okirat a kölcsönszerződés tartalmát tanúsítja közhitelesen, a közokiratba foglalást követően a követelés összegét befolyásoló körülmények figyelembevételével a hitelezőnek kell a felmondáskor fennálló követelését igazolnia, azt a közjegyzői okirat értelemszerűen nem tanúsíthatja, ezért a végrehajtási perben mind a követelés összege, mind az adósi teljesítés összege bizonyítandó tény. A végrehajtási perben az adós minden olyan körülményre hivatkozhat, amelyre egy marasztalási keresettel szemben védekezésként hivatkozhatna, a bizonyítási eljárás szabályai a Pp. 164. § (1) bekezdése által meghatározottak, azaz a végrehajtást kérőnek kell igazolnia a felmondáskor fennálló követelése összegét, az adósnak pedig, hogy azt megfizette. Mindebből következően nem a bizonyítási teher, hanem a felek perbeli pozíciója fordul át, marasztalási perben a felperes a pénzügyi intézet, végrehajtási perben pedig az adós a felperes; a bizonyítási teher megfordulása hiányában pedig nem áll fenn a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja szerinti tisztességtelenség ok.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a megváltoztatását, a kölcsönszerződés VIII.9. pontja, valamint a zálogszerződés 6. pontja érvénytelenségének a megállapítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. § (3) [helyesen (1)] bekezdése szerinti kötelezettségének, határozata indokolása formális, felperes érvénytelenségre vonatkozó állításainak tételes cáfolatát jogszabályi hivatkozással alátámasztottan nem tartalmazza, így érdemi felülbírálatra is alkalmatlan. Érdemben fenntartotta a zálogszerződés 6. pontja tisztességtelenségére vonatkozó álláspontját, kifogásolva, hogy az I. rendű alperes anélkül vált a jelzáloggal leköötött ingatlan biztosítási szerződésének a kedvezményezettjévé, hogy ennek ellentételezéseként vele szemben elszámolási kötelezettség lenne kikötve, illetve a biztosítási összeg felhasználhatósága az adós vele szemben fennálló lejárt kötelezettségéhez lenne kötött. Változatlanul sérelmezte, hogy a kikötés tartozás hiányában is lehetővé teszi a biztosítási összeg adóstól történő elvonását, megakadályozza a Ptk. 260. (2) és (3) bekezdései szerinti diszpozitív szabály érvényesülését, felperesnek ugyanis a kikötés folytán nem áll módjában a biztosítási összeget a zálogtárgy helyreállítására fordítani.

A kölcsönszerződés VIII.9. pontja vonatkozásában változatlanul arra hivatkozott, hogy az a Rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján a bizonyítási terhet megváltoztatta a fogyasztó hátrányára, a kikötésben ugyanis a felperes alávetette magát az I. rendű alperes által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, ezzel elzárta magát attól, hogy vita esetén kétségre vonja a bank által meghatározott tartozása összegét. Az I. rendű alperes jogosult a saját nyilvántartásai alapján meghatározni a tartozást, annak összegét közokiratba foglaltatni, mely végrehajtási záradékkal látható el. Ebből következően a felperes csak végrehajtási perben tudja a végrehajtást megszüntetni vagy korlátozni, ennek során a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján

bizonyítania kell a Pp. 369. § b) pontjában foglaltakat, azt, hogy az I. rendű alperes követelése részben vagy egészben megszűnt. Főszabályként az I. rendű alperest terhelne a követelése pontos összegének a bizonyítása, a vitatott kikötés viszont lehetőséget biztosít számára, hogy ezt a bizonyítási terhet megfordítsa, továbbá a felperes a kikötéssel elzárta magát attól az egyeztetési folyamattól, amelynek célja vita esetén annak megállapítása lenne, hogy szerződésszerűen teljesíti-e a kötelezettségeit, így a sérelmezett feltétel a Rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjába ütközés miatt is tisztességtelen.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, hivatkozva arra, hogy a döntés megfelel a jogszabályi előírásoknak. A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, közel 6 oldalon keresztül jogszabályi hivatkozásokkal alátámasztottan részletesen megindokolta a döntését. A kölcsönszerződés VIII.9. pontjának vizsgálatához kérte figyelembe venni a Kúria számú, a Fővárosi Ítéltábla számú és a Szegedi Ítéltábla számú ítéletében foglaltakat. Fenntartotta, hogy a vitatott kikötés a bizonyítási terhet nem fordítja meg, a közvetlen végrehajthatóságot ugyanis nem a sérelmezett rendelkezés alapozza meg, hanem az, hogy a közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatban szereplő követelés megfelel az 1994. LIII. törvény (Vht.) 23/C. § (1) bekezdésében és az 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 129. §-ában foglalt feltételeknek. A felperes - amennyiben nem ért egyet a banki nyilvántartással - végrehajtási perben érvényesítheti az álláspontját, ez viszont speciális pertípust és nem a bizonyítási teher megfordulását jelenti. Tekintve, hogy a vitatott rendelkezés nem jogosítja az I. rendű alperest az adósi teljesítés szerződésszerűségének megítélésére, így a Rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tisztességtelenségi ok sem áll fenn, mindezt a kereset sem a Rendelet, sem a Ptk. 209. § (1) bekezdése alapján kellő jogi alappal nem bír.

Felperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita érdemi eldöntésére kiható eljárásjogi szabályt nem sértve meghozott ítéletében a tényállást a kereset elbírálásához szükséges mértékben feltárta és helytálló az abból levont jogi következtetése is.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének - a határozat valamennyi kötelező tartalmi elemére kitérve - maradéktalanul eleget tett, egyfelől az okirati bizonyítékokra utalással megállapítást nyert az eseménytörténeti tényállás - rögzítettek a keresettel érintett szerződéskötések és a vitatott szerződéses rendelkezések -, másfelől a pertörténeti tényállás - rögzített a kereset és az ellenkérelem -, a jogi indokolás pedig tartalmazza a kereset elutasításának konkrét okait, az alkalmazott jogszabályi rendelkezések megjelölését, szükség szerinti értelmezését, ezért nincs ok az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére.

A fellebbezésben nem hivatkozott eljárásjogi szabálysértésként észlelte a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság - figyelmen kívül hagyva azt, hogy a felperes az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmének 2016. június 2-i átvételét követően, 2016. június 17-én 11. sorszámon benyújtott előkészítő iratában a jelzálogszerződés 9. és 10. pontjai tisztességtelenségére alapított eredeti keresetét már nem fenntartva, a jelzálogszerződés 6. pontja és a kölcsönszerződés VIII.9. pontja tisztességtelenségének a megállapítását kérte - a Pp. 215. §-ába ütközően járt el, amikor az ítéletében a jelzálogszerződés 9. és 10. pontjai vonatkozásában is vizsgálta a felperesi igény megalapozottságát. A Pp. 215. §-ának megsértése a jogorvoslati eljárásban azzal orvosolható, hogy a Fővárosi Ítéltábla a jelzálogszerződés igényérvényesítéssel nem érintett 9. és 10. pontjai

tekintetében szükségtelenül tett tényállításokat és az ahhoz kapcsolódó jogi indokolást mellőzi, így az észlelt eljárásjogi szabálysértés a Pp. 252. § (2) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezésre nem adott alapot.

Az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem sem alapos, a Fővárosi Ítéltábla az alábbiak szerint osztotta az elsőfokú bíróság keresetét elutasító döntését.

Az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést arra, hogy a jelzálogszerződés 6. pontja érvénytelenségének a megállapítására irányuló kereseti kérelem elutasításának volt helye.

A perbeli jelzálogszerződés megkötésekor hatályos Ptk. 209. § (5) bekezdése értelmében az általános szerződési feltétel, illetve fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel tisztességtelensége kizárt, ha azt jogszabály állapítja meg, vagy jogszabály előírásainak megfelelően határozzák meg. Erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen azt kellett vizsgálnia, hogy fennáll-e ezen korlátozás, azaz a keresettel vitatott rendelkezés kógens vagy dispozitív jogi szabályozásnak megfeleltethető-e.

A perbeli jelzálogszerződéssel a szerződő felek a felperes és a II. rendű alperes tulajdonában álló ingatlanra önálló zálogjog alapítását célozták; a Ptk. 269. § (5) bekezdése az (1)-(4) bekezdésekben foglaltaktól eltekintve az önálló zálogjogra a Ptk. 251-268. §-ainak a megfelelő alkalmazását írja elő. Ebből következően önálló zálogjog esetén is irányadóak az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott Ptk. 261. § (1) és (2) bekezdései, mely szabályozás - összhangban azzal, hogy a zálogkötelezettet terhelő dologi jogi kötelezettség a zálogtárggyal való helytállási kötelezettség - jelzálogjog esetén a zálogtárgy épségének a megőrzését írja elő és arra az esetre, ha a zálogtárgy állagának a romlása a követelés kielégítését veszélyezteti, a zálogjogosultat feljogosítja, hogy megfelelő határidő biztosítása mellett a zálogtárgy helyreállítását vagy a veszélyeztetés mértékének megfelelő biztosíték adását követelje, melyek teljesítésének az elmaradása a kielégítési joga megnyíltat eredményezi.

A jelzálog biztosítéki funkciójára és a fedezet fenntartási kötelezettségre tekintettel a fenti jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló, indokolt elvárása az I. rendű alperesnek, hogy a jelzálogszerződés 6. pontjában a zálogtárgy épségének a megőrzésére vagyonszámvetési szerződés megkötését, a biztosítási összegre kedvezményezettkénti elfogadását írta elő a II. rendű alperes adós számára.

Iratellenes a felperes azon előadása, hogy az I. rendű alperes a biztosítási összeg jogosultjaként elszámolásra nem köteles és azt tartozás hiányában is felhasználhatja az adóssal szembeni még le nem járt követelése kiegyenlítésére. A jelzálogszerződés 6. pontja ugyanis kifejezetten nevesíti egyrészt az I. rendű alperes terhére az elszámolási kötelezettséget - az adós érdekét nem sérti azon kikötés, hogy az elszámolás a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettség maradéktalan teljesítését követően esedékes - másrészt, hogy a biztosítási összeg az adós hátralékos tartozásának a kiegyenlítésére fordítható.

Téves a felperes azon érvelése is, hogy a vitatott rendelkezés lehetővé teszi a biztosítási összeg adóssra hátrányos elvonását és a Ptk. 260. § (3) bekezdésébe ütközően megakadályozza annak a zálogtárgy helyreállítására fordítását. Ezen felperesi előadással szemben a jelzálogszerződés 6. pontja szerint az I. rendű alperes köteles a biztosítótól kapott biztosítási összeget a II. rendű alperes rendelkezésére bocsátani, hogy az ingatlan helyreállítási költségeit fedezze, feltéve, hogy előbb ésszerű és elfogadható költségvetést készít a helyreállításokra vonatkozóan, kivéve, ha az I. rendű alperes okkal tarthat attól, hogy a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségek nem kerülnek

megfelelő teljesítésre. A biztosítási összeg adós rendelkezésére bocsátásának azon feltételhez kötése, hogy a helyreállításra vonatkozóan ésszerű és elfogadható költségvetés készüljön, az I. rendű alperes törvényileg elismert fedezet fenntartási igényével összhangban áll, s mivel további védett érdeke a tartozás biztos kiegyenlítése, így utóbbi alapos okkal feltehető veszélyeztetettsége jogszerűen eredményezi számára a biztosítási összeg elvonhatóságát. A Ptk. 260. § (3) bekezdése zálogjogosulti érdekvédelmi szabályként a zálogtárgy szurrogátumának a sorsát rendezi, emellett amennyiben az I. rendű alperes a biztosítási összeget nem helyreállításra fordítja, hanem az adós hátralékos tartozására számolja el, akkor ezen felhasználással - a jelzálogszerződésre is kihatóan - arányosan csökken vagy akár meg is szűnik az adóst terhelő fizetési kötelezettség.

Mindebből következően a jelzálogszerződés 6. pontjának vitatott rendelkezése tisztességtelensége a szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel kizárt, így nem tévedett az elsőfokú bíróság a jelzálogszerződésre vonatkozó kereseti kérelem elutasításakor.

Nem osztotta a Fővárosi Ítéltábla a kölcsönszerződés tekintetében előterjesztett kereset téves elutasítására vonatkozó fellebbezési érvelést sem.

A fogyasztói szerződés tisztességtelenségének a megítélése mérlegelést igényel, a szerződés tartalmi kontrollja során a szerződő felek érdekei a meghatározóak, a kérdéses feltétel ugyanis annak folytán tisztességtelen, hogy az azt alkalmazó fél a vele szerződő fél hátrányára állapítja azt meg. A szerződő feleken kívüli harmadik személy részéről - helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ekként minősül a készfizető kezes és egyben zálogkötelezett felperes - tisztességtelenségre alapított semmisségi kereset előterjesztésére perlésre jogosító jogszabályi felhatalmazás vagy védendő jogi érdek szükséges, utóbbi akkor áll fenn, ha a sikeres perlés eredményeként jogot szerez, kötelezettségtől szabadul vagy ezek közvetlen lehetősége nyílik meg.

Perlésre jogosító jogszabályi felhatalmazás hiányában, valamint arra figyelemmel, hogy a kölcsönszerződés VIII.9. pontja - mely technikai jellegű szabályként azt rögzíti, hogy a bank által nyújtott kölcsön és járulékaik mindenkor összegének megállapítása szempontjából a bank üzleti könyvei az irányadóak, kivéve, ha azok bizonyíthatóan tévesek - tisztességtelenség miatti semmissége nem eredményezne a felperes számára jogszerzést, illetve a készfizető-kezeségvállalás vagy a zálogkötelezettség alóli szabadulást, arra vonható le következtetés, hogy nincs keresetességi joga, mely a kölcsönszerződéshez kapcsolódó keresete szükségképpen elutasítására vezet, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzi az érdemi elbírálás körében tett megállapításokat.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak eltérő tényállás megállapítására, illetve érdemben eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a fentiekben részletezettek szerint részben módosított indokolással - a Pp. 253. §(2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes másodfokú perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján mérlegeléssel meghatározott 10.000 forint + áfa összegű jogi képviselési munkadíjból áll.

A felperes valós tárgyi keresethalmazatban előterjesztett mindkét kereseti kérelme elutasítását sérelmezte, a fellebbezésére ugyanakkor csak az egyik vonatkozásában tett eleget illetékrovási kötelezettségének, így a Fővárosi Ítéltábla az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (2) bekezdése alapján letelezés terhe mellett kötelezte a hiányzó 48.000 forint jogorvoslati illeték megfizetésére.

Budapest, 2017. december 12.

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.
előadó bíró

Dr. Felker László s.k.
bíró